

Tots ells fan feina, molta, per a ells, per a cada un, i perquè toca.

El que importa al Vietnam és que el negoci funcioni. I els negocis funcionen. Estranya forma de comunisme, aquesta asiàtica, que permet la propietat privada i que manté les seves senyes d'identitat reduïdes a un control exclusiu de la representació política. Estranya però eficient a la vista dels resultats.

Des que en el sisè congrés del Partit Comunista (1986) sorgí una nova orientació, el país no ha deixat de prosperar. La Doi Moi, la *perestroika* vietnamita, va descentralitzar l'economia, va reformar l'administració i va potenciar les relacions internacionals. El Vietnam va sortir de la cova i les inversions estrangeres començaren a arribar. Els tradicionals enemics eren convidats i rebuts amb tots els honors. El primer ministre xinès visita oficialment el Vietnam l'any 1992, l'any següent ho fa François Mitterand i el mateix any l'administració americana decideix permetre que el país es beneficiï de crèdits dels organismes internacionals.

Ara el Vietnam és un país dinàmic en què la globalització manté una curiosa lluita amb la tradició, de la qual potser el millor exemple el trobem al nord del país. A les muntanyes que envolten Sapa viuen els fmgong, els tai i els nung, entre més grups ètnics que, com en altres indrets, han après a treure partit de la seva diferència. El que sorprèn, però, no és que et persegueixin per vendre't un collar o una polsera, sinó que qui te'ls ven siguin nines que no arriben als deu anys, amb els seus vestits tradicionals, just sortint d'una casa-habitació que comparteixen amb els pollastres i amb l'altar dels seus avantpassats, i amb un anglès que deixa en ridícul el dels guies professionals.

Una mostra més d'aquest monstre de mil cares que uniforma el planeta i que es fa palès al Vietnam, tant al nord llunyà i muntanyós com a les ciutats en què les venedores es dobleguen sota el pes de les senalles mentre els seus fills es connecten a Internet.

Miquel Reus Cerdó

La cancellera Angela Merkel i el cap del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, no van poder presentar, encara, el 'happy end' rodó promès per al nuvi en l'opa de l'alemanya E.ON sobre Endesa. No van poder celebrar el casament sota el sol, a la vora de l'esplèndid llac Constança, però van escenificar un idil·li increïble entre dos contraents que no fa ni un any que es coneixen: la núvia més poderosa del món i un nuvi que ha hagut de recular.

Idil·li a la vora del llac per a la núvia més poderosa del món

Una escenificació perfecta, per al dia més feliç: ni un núvol en un cel excepcionalment serè del setembre alemany, bandes de noïets amb trages regionals per afalagar els convidats, degustació de vins de la terra per animar els nuvis i la pau de la ciutat de Meersburg, a la vora del llac Constança. Un punt de carrincloneria molt alemanya, per a un casament d'alt voltatge polític i industrial, amb uns nuvis que se saluden amb tímids petons a galta i galta, sigui per timidesa, sigui per sinceritat.

L'únic que va fallar és que algú es pensava que assistiria a un casament i es va haver de conformar amb un compromís de boda. Endesa serà d'E.On, va admetre finalment la part espanyola, però encara haurem d'esperar una mica. Merkel, la dona més poderosa del món, segons la revista *Forbes*, estava somrient i segura; a Zapatero se'l veia encarcerat en un vestit de nuvi que no ha pogut escollir.

E.On no és la companya que Zapatero buscava per a Endesa i, com a pare

protector que és, s'havia encarregat de posar-li uns quants pals a les rodes. No va poder encaixar l'oferta poderosa del colós alemany sobre la nena que ell havia precompromès a Gas Natural; així, el Consell Nacional d'Energia es va encarregar de posar a la superpotència alemanya tots els obstacles que se li van acudir, i el resultat va ser, com acostuma a passar, que el pare protector no se'n va sortir.

Brussel·les va fregar-se els ulls amb el plec de les 19 condicions que la part espanyola volia imposar a l'alemanya per accedir al casament o, probablement, per mirar de convèncer-la que la història no li convé tant. Wulf Bernotat, el president d'E.ON, no va haver de recórrer —o almenys així ho han escenificat— a la influència de Merkel: 27.000 milions d'euros és una oferta més que raonable i clarament superior a la de Gas Natural. Estem parlant de decisions d'empreses, no de proteccionisme polític.

Merkel, en tot aquest procés, no s'ha hagut de mullar. Només li ha calgut

“recordar”, cada vegada que li han demanat, que hi ha unes regles del joc, a Brussel·les i al món econòmic, que s’han de respectar i que “confia” plenament que el seu bon soci i company espanyol, Zapatero, així ho entén també.

Dos petons, a galta i galta, i la promesa de la solidaritat plena en la qüestió on realment sí pot ajudar: fer entendre als socis de la UE, en el semestre de presidència alemanya, que la immigració il·legal no és un problema “espanyol”, sinó comunitari. Això és el que Zapatero va treure de Merkel en la idíl·lica cimera de Constança. Una promesa de compromís de la dona més poderosa del món, de gran pes polític, que hauria servit al president espanyol per tornar a casa com a guanyador si no hagués estat tan imprudent amb la qüestió d’Endesa.

Així doncs, no es va poder celebrar el gran casament sota el sol alemany, i els convidats es van haver d’entretenir en altres qüestions. Quants punts hauran de rebaixar-se les exigències a E.On?, de quin percentatge d’Endesa s’haurà de desprendre –ja que es dona per fet que no serà el 33 per inicial–?, a quins marges de temps acceptables s’hauran d’amotllar els alemanys?

Es quedaran o no els alemanys, país que ha pactat amb la seva indústria energètica l’adéu a les plantes nuclears, la gestió de les centrals d’Endesa? Això volien saber els enviats especials, una mica conscients que si algú podia treure informació concreta de la qüestió eren precisament els col·legues econòmics des d’Espanya, amb fonts directes a les empreses.

Ni Zapatero ni Merkel no van aclarir aquestes incògnites, tot i que els seus equips econòmics negocien des de fa mesos. Ella, segura de guanyar la partida, es va permetre deixar una mica en ridícul un mitjà espanyol, que li va demanar com trobaria ella que una empresa espanyola volgués gestionar una central nuclear alemanya. Resposta: aquestes qüestions li semblen tan antigues com quan li demanaven si creia que una dona podia fer la seva feina. És a dir, ser canceller de la primera potència econòmica d’Europa.

Merkel, de retorn a casa, es feia la desentesa sobre què li havia semblat Zapatero, tan alt i ben plantat, amb els

El president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, brinda amb la cancellera alemanya Angela Merkel, en la cimera hispanoalemanya celebrada la passada setmana a Meersburg.

seus ulls clars i bronzejat, sota el sol de Meersburg. “Vol dir?”, deia –com si no s’hagués fixat en aquest detall– a un dels periodistes alemanys que viatjava en el mateix avió de la Bundeswehr cap a Berlín.

Aquest periodista demanava informació als col·legues espanyols sobre “el nou ministre d’Indústria”. Si havia estat allà, nom i cognoms, i algun detall més. Joan Clos, escrivia a la seva pantalla. Quin curiós paral·lelisme amb Michael Glos, el seu homòleg alemany, comentava. “Excalcalde de Barcelona?, i per què l’han fet ministre d’aquesta cartera tan complexa?, ve del món industrial?”, demanava.

No exactament, era la resposta. De fet, li explicava algú, sembla que ni el mateix Clos tenia ben clar quina seria la seva nova feina, perquè en prendre possessió del càrrec s’havia confós, amb els nervis del moment, i havia jurat com a “ministre de Justícia”.

“I per què va marxar l’anterior?”, insisteix el col·lega alemany, respecte a José Montilla. Doncs perquè és el candidat dels socialistes a la Generalitat de Catalunya. “I vol dir que el fracàs de l’operació amb Gas Natural no li treurà punts entre l’electorat català?”, demana de nou, una mica bocabadat.

Gemma C. Serra